

## *Januári reggel*

*Életemben keresve sem találhatok  
kifogást. Mondjuk rajta fogást is alig.  
Cikk-cakokban cselez.  
Ma reggel ébredés előtt  
tekintetet váltottam egy macskakölyökkel,  
gyanútlan volt és fürkészt,  
kézben vitte egy tagbaszakadt,  
lompos asszony. A következő  
pillanatban már lesújtott.  
Gyakorlott mozdulat volt a favágóbakon,  
a véres szekercét félrelökte,  
a fejet a testbe beletömte,  
a dekapitált korpust a szemétdombra hajította,  
át a kapirgáló baromfik fölött.  
A jelenetet egy szemhéj választotta el a szobámtól,  
egészen pontosan az én szemhéjam.  
Mi dolgom volt nekem a sárdagonyás,  
ganélével csörgedező udvarban, ahol életemben  
sosem jártam? Mintha magyarázatot keresnék  
ott is, de sehol senki, a pajta sötétjében  
riadt disznók horkantak,  
az ajtóként felszegelt lópokrócok  
nehéz szaga végighorzsolt,  
ahogy kiutat kerestem.  
Biztosan volt már macska a háznál.  
Nem volt hely még egy éhes szájnak.  
A szükség nem hagy ellágyulásra időt.  
Röviden: fölösleges volt megszületnie.  
Visszatérnem a kényelembe korántsem egyszerű.  
Legalább nem szenvedett – gondolom.  
Homlokomat a hideg üvegnek nyomom,  
és nézem, hogyan erőlködik – hiába – a tél.*

# Melankólia

Honnan érkezett a sötét golyó,  
hogy egyszerre csak begurult  
a folytatásnak hitt irányból?  
Gurult, és lapult alatta minden,  
ami törekenyen építkezett addig,  
lassan téve egymás után felületének pontjait,  
felületének pontjaival pontonként  
nyomta el az érintetlen réteget,  
hol béke volt pont és pont között.  
Fekete lyukként tűnt fel, kivált  
a távol síkjából, nőni kezdett,  
felületének pontjait  
egymás után lerakva egyenes  
vonalban, egyenletesen hasítottá  
a nyugalom epidermiszét,  
gömbforma sötét volt, gördülékény,  
mintha jóra törne, mintha valaki  
várná, hinne benne,  
úgy jött, mintha hívnák,  
feltartóztathatatlanul  
nyomult előre, és nyomot hagyott  
a háborítatlanságukban ellazult,  
egymásba kapaszkodó részecskék között,  
mintha „rendet vágna” – ellenkezőleg:  
káoszt nyírt az önfenntartó rendben.  
Nem tett mást: egy vékony sávot hagyott,  
egy emléket, a megfélemlítését, hogy  
ilyesmi egyáltalán megtörténhetett.  
Hogy ahol a végtelenség volt sejthető,  
a láthatáron, egyszerre csak feltűnt,  
és pontról pontra téve magát egyre  
jelenvalóbbá,  
védtelenségünkről biztosított.

## Mintha hályog

*Amikor úgy van, akkor ő is látja, hogy vannak  
jobb és fontosabb dolgok, van értelem és tartalom,  
de ma még két fekete között is csak a különbséget.*

Soha vagy mindig, minden vagy semmi –  
ennyi a négy fal, ameddig elmehet.  
Hiába ül vele szemközt, nem látja őt sem.  
Nem mer ránézni, de érzi, átdereng halántékán,  
mint egy obszidián, konkrétan és mélyen.  
Restelli látványként magát, teherként ettől  
csak súlyosbodik, elnehezül  
a közzeggel folytatott mérkőzésben, süllyed.  
Körülötte légiüres térről folyik a szó,  
halkan, fojtott hangon, „szólj hozzá”, biztatják,  
miközben olyan témák váltakoznak, amelyek  
az ő életében nem tényezők, és olyan tényezőkről  
beszélnek, amelyek az ő életére is bénítólag hatnak.  
Nem tudja, mennyi van még hátra,  
mennyi van még hátra a háborúból,  
a békéből, a jólétből, a válságból, a türelemből,  
a bizonytalanságból, a tartalékokból, a készletekből,  
hogyan mit kellene tenni, egyáltalán hogy mit lehetne,  
érte és ellene, rengeteget és semmit.  
A megosztás kevés ahhoz, hogy közösséget teremtsen.  
Most mindennél jobban kívánja, hogy mellette  
legyen, testével és életével is, vagy inkább benne,  
a hideg felhő helyett bélelné ki őt.  
Arra összpontosít, hogy a köd ne csapolódjon  
le belőle a csatornáin át, visszatartja  
a bele ereszkedett homályt.  
Átveszi, elfogyasztja a feléje nyújtott mandarint,  
nyeli az áhított gondoskodást. Kifejezéstelen,  
mert a belső változó nem lekövethető.  
Hogyan érezheti életmentőnek azt, aminek  
a hiányában nem halt volna meg? Honnan  
a megélésnek ez a pátosza, átható intenzitása,  
amely formátlaná teszi őt a rendezett élek tükrében?  
Kijáratot keres, a lehetetlentől alig bír felállni.  
Attól fél, hogy a másik nem emlékszik már rá  
forró láva korából, de abban bízik, hogy ily módon  
hideg keménységét is könnyen elfelejti majd.  
Egy félhomályos sarokban állatokra bukkan,  
az egyiknek mintha hálójog lenne a szemén,  
talán emiatt nem menekül az odújába,  
amikor kezét a rácshoz közelíti, és  
megérinti vele a meleg, puha homlokot.